

Na večne počitnice!

Nesel trenutek je za dobrega otroka konec šolskega leta; radostnega srca se vrača iz tujine k dragim svojcem domov v sladki zavesti, da ni tratil dragega časa, marveč ga prav marljivo rabil za izobraževanje uma in izboljševanje srca. In kako srečne se čutijo stariši, ko se jim izkaže pridni otrok z odličnim spričevalom, ki je prejme ob koncu šolskega leta za neumorni trud! Konec šole in začetek počitnic, kajne, kako lep in prijeten čas!

Pa boste rekli, saj to ni nič tako nenavadnega, da bi bilo vredno o tem še posebej pisati, saj to pač sami vemo in čutimo. Le počakajte, povem vam o jako pridni učenki, za katero je pa bilo to nekaj prav posebnega. Ta blaga, dobra in pridna deklica je bila naša Hedvikica C., učenka četrtega razreda uršulinske šole, ki se je pa koncem šolskega leta, in sicer 21. julija, vrnila na večne počitnice v rajsko domovino. Mila in draga je bila svojim starišem in učiteljicam, a še ljubša je bila dobremu Bogu; zato je to ltčno cvetko že v nežni mladosti presadil v svoj rajski vrt.

Pričetkom letošnjega leta je obolela. Koncem meseca februarja se je njeno zdravje nekoliko zboljšalo. Tedaj je silno prosila svojo predrago mater, da jo je pripeljala v šolo, kamor je vedno zelo rada prihajala, ker je bila jako nadarjena in ukaželjna deklica. Komaj pa je dospela do šole, že jo obide slabost, tako, da se mati ob pogledu na njo milo zjoka, rekoč: „Ni mirovala, dokler ji nisem izpolnila njene želje. Hrepeni po prvem sv. obhajilu. Bog daj, da bi dočakala ta blaženi čas, in potem jo voljno — dasi težko darujem Njemu, ki mi je podaril ta dragi zaklad.“ Da, blagor tako srečni materi in blagor tako dobremu detetu!

Po kratkem počitku se vrne Hedvikica domov in zopet obleži.

Njena skrbna mati pa je storila vse, kar je vedela in znala, da bi blago dete vsaj toliko okrevalo, da bi se vredno pripravilo na najslavnejši dan v življenju, na prvo sv. obhajilo. Po veliki noči pa je bilo res

toliko bolje, da je mogla hoditi v šolo in se pripravljati na prelepi dan prvega sv. obhajila. Dne 23. maja pa je bila tako srečna, da je prejela Jezusa v zakramentu ljubezni v svoje nežno srce. Veliko je prosila po sv. obhajilu ljubega Zveličarja, posebno pa mu je priporočala svojo predrago dobro mater, ki jo je prav prisrčno ljubila. Pozabila je sama sebe in svoje slabosti, da je le svojo ljubo mater zadovoljila ter jej oveselila njeno skrbno materino srce. On pa, ki podeljuje vedno več, kakor ga prosimo, in ki uslišuje posebno molitev nedolžnih, je slušal tudi to otroško prošnjo ter pripravil njeni tolikanj dobri materi najboljše darilo za ves trud in za vse trpljenje. Ljubi Bog je v svoji neumljivi modrosti in ljubezni poklical mater kar nena doma v večnost, precej potem, ko je v nedeljo 27. maja vsa ginjena videla svojo preljubo hčerko že drugič pristopiti k mizi Gospodovi. Pričela je namreč s to nedeljo blaga Hedvikica šestnedeljsko Alojzijevo pobožnost. Ta dan je pa na nagloma zaspala v Gospodu dobra in skrbna mati male Hedvikice.

Kdo bi ne miloval zapuščene sirotice? Pač res velika izguba za nežno dete! Kako naj se utolaži? Čestokrat pa je v slabem nežnem telesu močna duša. To je bilo v istini pri Hedvikici. Tiho je točila solze po ranjki zlati mamici, sicer se je pa na vse načine zatajevala, zlasti je voljno prenašala svojo bolezen ter vse to darovala za preblogo svojo mater. Posebno je molila lepe zdihljeje, da bi tako tem hitreje rešila iz vic njo, ki ji je bila za Bogom vse. Tako sta torej hčerka in mati — ona v časnosti, ta v večnosti — vzajemno prosili druga za drugo pri Bogu, ki je ljubezen sama.

Ganili sta pa tudi Srce božje — in čez malo časa se je veselila Hedvikica pri svoji materi v nebeški družbi, kamor jo je poklical nebeški Mladinoljub.

Kmalu po materini smrti se vrne Hedvikici prejšnja huda bolezen. V tem času, ko je hodila v šolo, je popravila vse, kar je bila zamudila v bolezni, in si je tako zaslužila najboljše reče v vseh predmetih. Dne 9. junija je bila še zadnjikrat v šoli; tedaj je mej drugim rekla svojim součenkam tudi to, da je pri sv. obhajilu

prosila Jezusa, da želi raje umreti, kot smrtno grešiti. Izrekla je pa tudi željo, da bi šla rada k svoji mami.

Drugi dan pa res tudi obleži popolnoma. Bolezen se je hitro hujšala. Hedvikica je prosila, da bi prišli častiti gospod katehet, ki so jo odslej večkrat obiskali, tolažili, jo spodbujali, da naj le rada in voljno trpi, da bo venec zmage tem lepši in sijajnejši.

In že se ji bliža zadnja ura, zato sprejme 20. julija še jedenkrat preljubega Jezusa kot popotnico v večnost in tudi sv. poslednje olje. — Že drugi dan, v soboto, ko so duhovnik pri njeni smrtni postelji molili molitve za umirajoče, se je vrnila njena čista, nedolžna duša v naročje božje, v prelepa nebesa, kjer je našla tudi premilo svojo mater, kateri je tudi drugi dan na praznik sv. Marije Magdalene osebno častitala k njenemu imendanu.

Da, res je šla Hedvikica na večne prelepe počitnice; tamkaj pa prosi za nas, da bi tudi mi kdaj srečno umrli.

Blagor jim, ki v Gospodu zaspé!

M. B.

Tatinska mačka.

Po strehi hodi mačica,
Tatinska belodlačica;
Na zemljo sije topel dan,
Spomladni dan kot sèn krasan..

A mački za lepoto ni,
Le v golobnjak ji zró oči,
Meněč: „Rejen in mlad golob
Izvrsten bil bi za pod zob..!“

In splazi v golobnjak se koj..
A komaj notri je: — ojoj!
Ubogo muco mine slast,
Tam v kunjo se ujame pa st..

V bolestih strašnih se vijóč
Upije mi umirajoč:
„Da k rasti htela sem, ni prav,
Zató umiram zdaj.. mijáv..!“

Janko Leban.

